

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.170 van 25 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing genomen in hoofde van DZJABROYAN Samwel luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Armeense afkomst, diende op 13 januari 1999 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 25 oktober 1999 nam de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande een beslissing tot weigering van verblijf, die door mij werd bevestigd op 24 december 1999.

Op 16 november 2005 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 2 maart 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband eveneens een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die door mij werd bevestigd op 21 april 2006.

Op 24 april 2008 diende u samen met uw vrouw, AVATYAN Liana (o.v. 4.800.367), en uw minderjarig kind DZJABROYAN Knarik (o.v. 4.800.367), bij de Belgische asielinstanties een derde asielaanvraag in.

U gaf hierbij toe dat u tijdens uw eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen had afgelegd, maar zei dat u bij uw verklaringen bleef die u afgelegd had ter staving van uw tweede asielaanvraag.

Ter staving van uw derde asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verliet België op 14 juni 2006 en keerde met het vliegtuig vrijwillig terug naar Rusland. U ging terug bij uw gezin wonen in het dorp Aramasjevo in de provincie Tjumen. Op 7 september 2006 liet u er uw huwelijk registreren bij de burgerlijke stand. U werd na uw terugkeer uit België vier keer in elkaar geslagen door een groep door de overheid gefinancierde kaalgeschoren extremisten. Dit gebeurde meestal toen u van uw werk op weg was naar huis. In de herfst of winter van 2006 werd u door extremisten in elkaar geslagen. U kon nog op tijd ontsnappen. Thuis vertelde u niets. Herfst 2006 werden uw ramen ingegooid. U wilde naar buiten gaan, maar uw vrouw hield u tegen. Op uw deur werden fascistische tekens aangebracht. Zowel in 2006, 2007 en in 2008 werd u op de markt aangevallen. Begin maart 2008 werd u toen u op weg was naar huis weer opgewacht door een groep extremisten. Ze zeiden dat u hen een sigaret moest geven en ze beledigden u. U zei dat u niet rookte, waarop u geduwd en aangevallen werd. U kon nog net ontsnappen en reed met een buurjongen naar het ziekenhuis, waar de dokter vaststelde dat u een hersenschudding had opgelopen. Toen u dit aan uw vrouw vertelde, zei ze niets, maar begon ze zich slecht te voelen, te huilen en zei ze dat het zo niet verder kon. U was gefrustreerd en leed onder de stress. U was op van de zenuwen en bezocht twee à drie keer een dokter in het ziekenhuis in Tjumen. U kunt zich echter noch de naam van de psychotherapeut, noch die van de neuroloog die u opzocht herinneren. Uw vrouw en kind werden op straat meermaals opgeschrikt door kleine bommetjes.

Eind 2007 of begin 2008 verkreeg uw vrouw via haar huwelijk met u, een Russisch staatsburger, zelf ook het Russisch staatsburgerschap. U verkreeg een nieuw internationaal paspoort voor uzelf en uw vrouw.

Op 17 april 2008 vertrok u vanuit Tjumen met de trein naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u met een minibusje op 20 april 2008 via Belarus, Polen en Duitsland door naar België, waar u samen met uw vrouw en dochtertje op 23 april 2008 aankwam en de volgende dag een derde asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Uit uw verklaringen ter staving van uw derde asielaanvraag blijkt dat u de Russische Federatie verliet omdat u er na uw terugkeer in juni 2006 en dit tot aan uw vertrek in de lente van 2008 herhaaldelijk werd aangevallen, uw ramen een keer werden ingegooid, uw deur werd beklad en uw vrouw en dochtertje werden geïntimideerd. Dit alles was het werk van skinheads.

Er kan echter om onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Er moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde vervolgingsdaden die u sinds uw terugkeer in de Russische Federatie in juni 2006 tot enkele weken voor uw uiteindelijke vertrek in april 2008 zou hebben meegemaakt en die voor u de rechtstreekse aanleiding vormden om uw land te verlaten geenszins aannemelijk heeft weten te maken.

Zo is het opvallend dat u, die in het kader van uw tweede asielaanvraag verschillende documenten voorlegde om de destijds door u aangehaalde vervolgingsdaden te bewijzen (documenten aangaande de brand in de winkel, documenten aangaande de explosie van uw auto, foto van uw later doodgeschoten hond), nu in het kader van uw derde asielaanvraag geen enkel bewijs aanbracht aangaande de verschillende aanrandingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest, noch enig bewijs voorlegde aangaande het feit dat uw ramen werden ingeslagen en/of dat uw deur werd beklad.

Nu verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar dat u medische attesten voorlegt als bewijs voor uw veelvuldige aanrandingen. In het door u uit twee bladen bestaande voorgelegde medische attest staat echter nergens vermeld dat u aangerand werd, laat staan in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd.

Toen u werd gevraagd of u geen foto's had gemaakt of laten maken van de ingeslagen ramen of van uw met opschriften bekladde deur, zei u dat u dat niet gedaan had. Toen u hierop werd

gevraagd of u hier überhaupt aan gedacht had, zei u dat dat niet het geval was (CGVS 15 juli 2008, p. 11).

Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten en het feit dat u ter staving van uw tweede asielaanvraag wel dergelijke bewijzen voorlegde ter staving van de destijds door u aangehaalde feiten, komt uw uitleg in deze niet geloofwaardig over.

Er werd daarenboven een aantal ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaarde uw vrouw aanvankelijk weliswaar dat u enkele keren hard werd geslagen (vragenlijst DVZ, punt 5 en CGVS, p. 8), maar zei ze even later, nadat haar specifiek werd gevraagd wanneer u werd geslagen, uitdrukkelijk dat u niet werd geslagen, maar wel werd bedreigd (CGVS, p. 8). Toen haar even later nogmaals werd gevraagd of u ooit fysiek werd mishandeld, zei ze dat dat misschien wel gebeurd was. Toen haar hieromtrent uitleg werd gevraagd, had ze het over een morele foltering (CGVS, p. 9). Nergens maakte ze enig gewag van het feit dat u gewond zou zijn geraakt.

U maakte echter melding van veelvuldige fysieke aanrandingen. Zo zei u dat u begin maart 2008, voor de verjaardag van uw dochter, werd aangevallen en hierdoor nota bene een hersenschudding opliep, waarvan uw vrouw op de hoogte was (CGVS 15 juli 2008, p. 8 en 11). Tijdens een andere aanval liep u een snijwonde op, die uw vrouw verzorgde. Toen u hierop werd gevraagd wat uw vrouw tegen u zei als u snijwondes had en pijn had aan uw ribben, zei u dat ze op de hoogte was en dat ze zei dat het voorbij zou gaan (CGVS 15 juli 2008, p. 10).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw verklaringen, waarmee deze nochtans niet wordt opgeheven.

U verklaarde voorts dat jullie ramen één keer werden ingeslagen. Dit gebeurde niet lang na uw terugkeer in 2006 (CGVS 15 juli 2008, p. 10, 11 en 12). Uw vrouw zei nochtans dat dat geregeld gebeurde.

Toen haar hieromtrent verduidelijking werd gevraagd, zei ze dat dat drie à vier keer gebeurd was, maar kon ze zich niet herinneren wanneer dat de eerste noch de laatste keer gebeurde (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u de andere keren misschien in Aramasjevo om papieren was geweest en voegde u hier aan toe dat ze u dat misschien niet verteld had omdat ze voelde dat u dat niet kon verwerken (CGVS 15 juli 2008, p. 12).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u zo bevreesd was voor de skinheads en wat ze uw gezin zouden kunnen aandoen, dat u uw vrouw niet alleen de straat liet opgaan (CGVS 15 juli 2008, p. 10 en 12), is het niet aannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van meermaals ingegooide ruiten aan de woning die u in die tijd samen bewoonde.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd.

U verklaarde tenslotte dat u nog altijd bij uw verklaringen blijft die u had afgelegd ter staving van uw tweede asielaanvraag.

Nu moet worden opgemerkt dat u aangaande uw tweede asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde, zoals uitgebreid werd weergegeven in de bevestigende beslissing die ik dienaangaande nam op 21 april 2006.

Het feit dat u in juni 2006 bovendien vrijwillig terugkeerde naar de Russische Federatie en u zich met het oog op uw terugreis vlak voordien persoonlijk meldde bij de Russische ambassade in Brussel, waar u verklaarde geen enkel probleem te hebben ondervonden (CGVS 15 juli 2008, p. 3), toont aan dat u bij uw terugkeer in juni 2006 geen gegronde vrees koesterde om terug te keren naar uw land.

Aangezien uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u ook ter staving van uw derde asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw derde asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort, huwelijksakte, de geboorteakte van uw kind alsook het attest waarin u erkent de vader te zijn van uw kind, betreffen identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld. Het attest van een verpleegster van het Rode Kruis van het opvangcentrum in Rendeux stelt dat u op 25 juli 2008 een afspraak heeft met een psychologe van Exil, hetgeen door mij evenmin wordt betwist. Het uit twee bladen bestaande medische attest uitgaande van een neuroloog uit Tjumen toont aan dat u deze dokter bent gaan raadplegen. Als diagnose wordt hierin melding gemaakt van subdepressiviteit en van een asteno-neurotisch syndroom. In tegenstelling tot hetgeen u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken vormt dit attest geen bewijs van de veelvuldige aanrandingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. In dit attest staat immers nergens vermeld dat u aangerand werd, laat staan in welke omstandigheden dit zou zijn gebeurd. Uit dit attest blijkt evenmin wat de oorzaak zou zijn van uw gematigd subdepressieve gemoedsgesteldheid.

Dit attest doet echter vooral niets af aan het bedrieglijke karakter van uw verklaringen ter staving van uw derde asielaanvraag.

Dit attest biedt immers geen verschoningsgrond voor de ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uit de kwaliteit van uw gehoorverslag blijkt dat u ruim voldoende in staat was om uw asielrelaas op een autonome en functionele wijze te verdedigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing genomen in hoofde van AVATYAN Liana luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Armeense afkomst, bent in 1987 in Jerevan geboren. U woonde er tot 2003, toen uw ouders besloten naar Rusland te verhuizen om er te gaan werken. Jullie vestigden zich in Tjumen. In 2003 leerde u uw huidige man, DZJABROYAN Samwel (o.v. 4.800.367), kennen. U trok bij hem in. Uw ouders verhuisden in 2004 om u onbekende redenen terug naar Jerevan, Armenië. In maart 2005 beviel u van een dochter. Eind 2005 ging uw man naar België. Hij keerde midden 2006 terug. In september 2006 liet u uw huwelijk voor de burgerlijke stand van Aramasjevo registreren. Groepjes jongens van rond de 20 probeerden morele druk op jullie uit te oefenen. Ze maakten jullie duidelijk dat Rusland voor Russen was en dat er voor jullie daar geen plaats was. Als u met uw kind buiten wandelde, werd u bedreigd. Zo werden er bommetjes voor uw voeten geworpen. Uw man werd ook door hen bedreigd. Uw man was vaak boos als hij thuis kwam. Hij leed duidelijk onder de stress. De skinheads braken uw ramen en brachten tekens aan op uw deur. Eind 2007 verkreeg u het Russische staatsburgerschap. In januari 2008 verkreeg u een internationaal paspoort. Op 17 april 2008 vertrok u vanuit Tjumen met de trein naar Moskou, waar u twee dagen later aankwam. Vanuit Moskou reisde u met een minibusje op 20 april 2008 door naar België, waar u samen met uw man en dochtertje, DZJABROYAN Knarik (o.v. 4.800.367), op 23 april 2008 aankwam en de volgende dag asiel vroeg.

B. Motivering

Uit uw verklaringen ter staving van uw asielaanvraag blijkt dat u de Russische Federatie verliet omdat uw gezin er werd bedreigd, uw ramen herhaaldelijk werden ingegooid en uw deur werd beklad. Dit alles was het werk van skinheads.

Er moet echter worden opgemerkt dat om onderstaande redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Er moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde vervolgingsdaden geenszins aannemelijk heeft weten te maken. Zo is het opvallend dat u herhaaldelijk ontwijkende antwoorden gaf op nochtans eenvoudige, maar concrete vragen die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aangaande deze vervolgingsdaden werden gesteld. U kon hieromtrent maar weinig details geven, dit in tegenstelling tot uw overige verklaringen, zoals de door u afgelegde reisroute of uw bezit van

documenten. Toen u gevraagd werd hoe vaak jullie ramen werden gebroken, zei u dat dat geregeld gebeurde. Toen u hierop werd gevraagd hoe vaak dat gebeurde, zei u dat u dat niet geteld had. Na enig aandringen zei u dan dat dat drie à vier keer gebeurd was. U wist echter niet wanneer dat de eerste keer gebeurd was, noch wanneer dat de laatste keer gebeurd was (CGVS, p. 8). Hetzelfde geldt daar waar u gevraagd werd wanneer tekens op uw deur werden aangebracht. Toen u werd gevraagd wanneer dat dan gebeurde, antwoordde u dat dat gebeurde toen ze daar zin in hadden en het nodig vonden. Toen u hierop werd gevraagd hoe vaak dat gebeurd was, zei u dat dat tamelijk veel gebeurd was. Toen u hierop gevraagd werd wat u onder "tamelijk veel" verstond, zei u dat het dikwijls gebeurde, om uiteindelijk te zeggen dat het vijf, zes of misschien meer keren was gebeurd (CGVS, p. 9). Toen u voorts werd gevraagd of telkens dezelfde jongens u bedreigden, zei u dat u daar niet op had gelet of het telkens om dezelfde jongens ging. Mochten de door u aangehaalde vervolgingsfeiten zich werkelijk hebben voorgedaan, zou van u redelijkwijze kunnen worden verwacht dat u hier meer concrete uitleg over zou kunnen verschaffen en dat u er alleszins op zou hebben gelet of u al dan niet telkens door dezelfde daders werd bedreigd.

U legde de Belgische asielinstanties bovendien geen enkel bewijs voor aangaande de verschillende vervolgingsdaden waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Toen u werd gevraagd of u geen foto's had gemaakt of had laten maken van de ingeslagen ramen of van uw met opschriften bekladderde deur, zei u dat u dat niet gedaan had. U voegde hier aan toe dat je daar op zo een moment niet aan denkt (CGVS, p. 11). Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten komt uw uitleg in deze niet geloofwaardig over.

Er werd daarenboven een aantal ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw man. Zo verklaarde u aanvankelijk weliswaar dat uw man enkele keren hard werd geslagen (vragenlijst DVZ, punt 5 en CGVS, p. 8), maar zei u even later, nadat u specifiek werd gevraagd wanneer uw man werd geslagen, uitdrukkelijk dat hij niet werd geslagen, maar wel werd bedreigd (CGVS, p. 8). Toen u even later nogmaals werd gevraagd of uw man ooit fysiek mishandeld werd, zei u dat dat misschien wel gebeurd was. Toen u hieromtrent uitleg werd gevraagd, had u het over een morele foltering (CGVS, p. 9). Nergens maakte u enig gewag van het feit dat uw man gewond zou zijn geraakt.

Uw man maakte echter melding van veelvuldige fysieke aanrandingen. Zo zei hij dat hij begin maart 2008, voor de verjaardag van uw dochter, werd aangevallen en hierdoor nota bene een hersenschudding opliep, waarvan u op de hoogte was (CGVS 15 juli 2008, p. 8 en 11). Uw man verklaarde verder dat hij tijdens een andere aanval een snijwonde opliep en dat u hem verzorgde. Toen uw man hierop werd gevraagd wat u tegen hem zei als hij snijwondes had en pijn had aan zijn ribben, zei hij dat u hiervan op de hoogte was en dat u zei dat het voorbij zou gaan (CGVS 15 juli 2008, p. 10). Toen uw man met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef hij bij zijn verklaringen, waarmee deze nochtans niet wordt opgeheven. Uw man verklaarde voorts dat jullie ramen één keer werden ingeslagen. Dit gebeurde niet lang na zijn terugkeer in 2006 (CGVS 15 juli 2008, p. 10, 11 en 12). U verklaarde nochtans dat dat geregeld gebeurde. Toen u hieromtrent verduidelijking werd gevraagd, zei u dat dat drie à vier keer gebeurd was, maar kon u zich niet herinneren wanneer dat de eerste noch de laatste keer gebeurde (CGVS, p. 8). Toen uw man met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei hij dat hij de andere keren misschien in Aramasjevo om papieren was geweest en voegde hij hier aan toe dat u dat misschien niet verteld had omdat u voelde dat hij dat niet kon verwerken (CGVS 15 juli 2008, p. 12). Aangezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij zo bevreesd was voor de skinheads en wat ze uw gezin zouden kunnen aandoen, dat hij u niet alleen de straat liet opgaan (CGVS 15 juli 2008, p. 10 en 12), is het niet aannemelijk dat hij niets zou hebben gemerkt van meermaals ingegooide ruiten aan de woning die u in die tijd samen bewoonde. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd.

Aangezien uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u ter staving van uw asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde, kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, huwelijksakte, de geboorteakte van uw kind alsook het attest waarin uw man erkent de vader te zijn van uw kind betreffen identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Uit het verzoekschrift van 7 augustus 2008 blijkt dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten.

2.2. Verzoekers voeren aan dat de tegenstrijdigheden onmogelijk als ernstig kunnen worden gekwalificeerd en bovendien de kern van het relaas niet raken.

Verzoekster gaf uit schrik om een zogenaamd fout antwoord te geven, een vaag antwoord op de vraag hoeveel keren haar man was geslagen, in plaats van een foutief concreet aantal te noemen. De tegenstrijdigheid betreffende de ingeslagen ramen verklaart verzoeker door te verwijzen naar zijn verklaringen die reeds werden vermeld in de bestreden beslissing, zijnde zijn afwezigheid en het feit dat zijn echtgenote misschien dacht dat hij het niet zou kunnen verwerken.

Verzoekers werpen tevens op dat zij door de agressie mentaal gebroken waren en niet meer in staat waren om de problemen op een logische wijze aan te pakken.

2.3. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden blijken uit het administratief dossier, dat zij correct werden geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal en niet worden betwist door verzoekers.

Verzoekers trachten deze tegenstrijdigheden enkel enigszins te nuanceren. De vergoelijkingsen van verzoekers missen echter elke overtuigingskracht. Beweren dat men foutieve verklaringen aflegde omdat men angst had betrappt te worden op een foutieve verklaring, is geen ernstig verweer en bijgevolg niet dienstig om de motivering te weerleggen. Ook het feit dat verzoeker niet op de hoogte werd gebracht door zijn echtgenote over de ingeslagen ramen, is een blote bewering.

Tevens meent de Raad dat, aangezien het hier manifeste tegenstrijdigheden betreft aangaande de mishandelingen en de beschadigingen van verzoekers' huis, wat zoals blijkt uit het feitenrelaas de elementen zijn die verzoekers' problemen uitmaken, deze tegenstrijdigheden wel degelijk de kern raken van het relaas.

De eventuele mentale toestand van verzoekers is niet van die aard dat die dergelijke manifeste tegenstrijdigheden zou kunnen verklaren. Er kan worden verwacht dat de verklaringen op deze punten overeenkomen.

De Commissaris-generaal kon bijgevolg in redelijkheid beslissen dat het relaas ongelooftwaardig is.

De Raad deelt de mening van de Commissaris-generaal aangaande het ontbreken van documenten.

Tot slot meent de Raad dat het feit dat verzoeker zelf toegaf dat zijn eerste asielaanvraag bedrieglijk was en het feit dat, gezien zijn probleemloze terugkeer naar de Russische Federatie, ook zijn tweede asielaanvraag bedrieglijk was, niet pleit in zijn voordeel om zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn derde asielaanvraag, voor waar aan te nemen.

2.4. De beroepen van verzoekster en haar echtgenoot, DZJABROYAN Samwel, werden wegens samenhang samen ter terechtzitting behandeld. Deze samenhang blijkt uit het administratief dossier en verzoekers dienden één verzoekschrift in waarin zij gezamenlijk hun middelen ontwikkelen.

2.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoekers vragen om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoekers' asielrelazen werden ongeloofwaardig bevonden.

Verzoekers kunnen niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zullen kunnen stellen of wegens dat risico zullen willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers voeren derhalve geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a. of b. van de voormelde wet. Een loutere verwijzing naar een "Kaukasisch uiterlijk" is hiertoe onvoldoende.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.1. Verzoekers voeren aan dat de Commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel miskend heeft door van hen de status van vluchteling niet te erkennen en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

4.2. In acht genomen wat voorafgaat sub 2.5. en 3.2., is er geen schending van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 november 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE